

меседжі розпропаганди в дещо «припудреному» вигляді, а зараз російська загроза для всіх сусідів росії зростає – відповідно, спецслужби країн Балтії намагаються реагувати превентивно», – вважає Євген Магда.

Михайло Пашков додає, що російські спецслужби не могли не скористатися масовим виїздом розжурналістів до Євросоюзу.

«Це, звісно, справа спецслужб тих країн, де працюють ці журналісти – тут я розумію стурбованість балтійців щодо величезної кількості розжурналістів, зовсім необов'язково відвертих і щирих», – каже експерт.

Загалом, можливе обмеження на в'їзд для росіян є ментальним ударом

для них, вважає директор Українського інституту майбутнього Вадим Денисенко.

«Хамство, як одна з ключових скреп, більше не працює. Всі розповіді про залізну завісу – це дурниці для лібералів, які справді втраять шопінг у Мілані. Пересічний росіянин разом з візами втрачає не шопінг – він втрачає вершину своєї величі. Адже раніше вони (Путін, Лавров тощо) могли хамити і їх боялися. А тут їх перестають боятися. Усвідомлення цього стане однією з ключових трансформацій, яка чекає на росіян найближчим часом. Замість вставання з колін почнеться зворотній процес, дуже болючий. Тому візи – це одна із тих антискреп,

за яку ми маємо боротися», – вважає Денисенко.

По суті, відмова від видачі віз росіянам – це захід, спрямований на те, щоб росіяни нарешті зрозуміли, що їх ставлять у стійло, і живуть вони гірше за худобу.

«Росіяни мають зрозуміти, що їхня чинна влада, нападаючи на сусідні держави, позбавляє їхнього майбутнього. І чим швидше вони це усвідомлюють – тим краще. І так – такі усвідомлення ніколи не бувають безболісними», – підсумовує Марія Кучеренко.

Денис ЗАХАРОВ

«Апостроф»

ПІСКИ. М'ЯСОРУБКА

Що втрачати, що ще можуть забрати в мене на шостий день мого персонального пекла, в Пісках, за кілометр од першої вулиці українського Донецька? Тіла тих, хто був мені дорожчий за рідню, ваялються під спекою в розій#баних 152 калібром окопах. Як я і писав раніше, 6500 снарядів на гробане село менше ніж за добу.

Таких діб вже шість, і в голові не укладається, як в цьому шквалі ворожого вогню залишається в живих хоч якась кількість нашої піхоти.

Ні, я не скигну.

З нашої сторони працює два міномети 82 та 120. Інколи просинається і «чхає» в бік Донецька два стволи артилерії.

Ми майже не відповідаємо. Контрбатарейний вогонь відсутній, від слова зовсім, ворог без будь-яких проблем для себе кладе артснаряд в наші окопи, розбирає дуже міцні, бетонні позиції за десятки хвилин, без паузи та мінімального відпочинку продавлюючи нашу лінію оборони.

Позавчора вона зламалась, і полились рікою двохсоті/трьохсоті. Я не публікуватиму ніяку статистику, це в нашій країні заборонено, але ви навіть не уявляєте кількості та відсотку втрап.

Це й#бана м'ясорубка, де батальйон просто своїми тілами стримує навалу.

Майже тиждень чекаємо хоч якусь підмогу, яка б вдарила по ворожій арті, нас, повторюся, безкарно випалюють всім, чим багата російська воєнна система, сьогодні працювала авіація.

Я пишаюсь керівництвом батальйону, яке залишилось тут, з нами.

Комбат з нами, всі з нами, контужені, легкі трьохсоті, перев'язавшись повертаються через пару годин на позиції, якщо можна так назвати ці бездонні вирви.

Іде війна.

Але без контрбатарейної боротьби вона перетворюється на безглузду м'ясорубку, де перемелюється за день шалена кількість нашої піхоти.

Ви точно хотіли правду? Ось вона, гола правда.

Іде резерв на позицію, закривати прорив собою, а через п'ять хвилин з 15 людей цілим залишається один.

Тіла лежать. Якщо легкий 300, може, повезе, зникаєшся, і пішки вийдеш, дістанешся медиків.

Везли щойно трохсотого. Він всю дорогу кричав: – Де підтримка? Де артилерія? Чому нас кинули? Чому нас ніхто не прикрив?

Я не знаю, друже, чому нас ніхто не прикрив... Він кричить, а мені соромно, що я досі цілий і неушкоджений, лише пару разів добряче глухануло.

Проблювався, просрався, вибачте, і знову в строю.

Всі резерви розій#бані, воєнна техніка палає, ворог підходить та без жодних проблем займає наші позиції після чергового шквалу арти.

Прямо зараз ми втрачаємо Піски, всі людські та матеріальні наші можливості майже вичерпано.

Денис, мариупольчанин, який казав мені «ну я арестовічу вірою, ми зовсім скоро все повернемо все обратно» мертвий. Його двічі було поранено, перев'язували прям в окопі, казали йому, Денчик, іди на евакуацію, але він відповідав «хлопці, я вас не кину».

І поранений вперше, і після другого поранення він продовжував відстрілюватись.

Його тіло ми і досі не забрали. На руїнах Пісків, він лежить, розкинувши руки, і його погляд застиг. Він просить про помсту. Як я можу відмовити в його останньому проханні? Як ми всі можемо покинути Дена?

Я вірю, що все ж таки вижив Дімка. Бо він не міг померти, нещодавно тільки повернувшись зі шпиталю, тільки зробивши пропозицію своїй дівчині. Кажуть, після одного з приходів він просто зник. Засипало землею. Але, я вірю що це помилка, і він живий. Дурацька надія і сподівання.

Знаю, моя держава не любить думки вслух. Але, мені не залишили вибору серед победобесія і арестовщини. Має лунати правда, а не розмови в кухні пошепки. Звісно ж, за цей допис окремо прилетить, бо як же ; так, невже держава бреше власним громадянам?

Не здивуюсь, якщо вже сьогодні хтось скаже: «- агент Кремля Сірожа розбавив про геніальний план переможенки на Донецькому фронті, повісім його на Миротворець».

Я за#бався говорити, що все під контролем. Зараз в Пісках все ніх#я не під контролем, але чомусь ситуацію замовчують.

Бийте в набати розбиті дзвони, поки ми закриваємо тілами Піски.

Нам потрібна артилерія.

Дайте нам сюди хоч щось, щоб ми могли триматись.

Сергій ГНЕЗДІЛОВ

<https://censor.net/>